

38 de imagini superbe din istoria acestui anasamblu, începînd cu aceea, antologică, reprezentînd-o pe însăși doamna Bulandra în Pădurea de Ostrovski; apoi, pe Sonia Cluceru în Oamenii de azi, pe Ștefan Ciubotărașu, pe Jules Cazaban, Sint fotografiu din Tache, Ianke și Cădîr, din Cum vĂ place, din Sfinta

Ioana, din Passacaglia, din Domnul Biedermann și incendiatorii, din Opera de trei parale, din Livada cu vișini, din Nu sînt turnul Eiffel, din Nepotul lui Rameau etc. etc. Unde altundeva mai sînt de găsit atîtea la un loc, și ce n-ar da spectatorii sĂ-și poată procura, în loaiere, ast-

fel de culegeri? Iată doar o mică, palidă, modestă mostră de ceea ce s-ar putea face pentru a ține în viață, cît de cît, sufletul fotografiei de teatru — dacĂ, oricum, nu depinde de noi sĂ-i asigurăm nemurirea.

I. P.

NOTE

S-a anunțat continuarea ediției critice naționale a operelor lui M. Eminescu. Rivna benedictină a lui Perpessicius, dusă peste margi-nile devotamentului, a dat culturii noastre cele șase inegalate tomuri ale liricii antu-me și postume, cu aparatul de variante și comentarii. Un eminent colectiv format din Șerban Cioculescu, Zoe Dumitrescu-Bușulenga și Marin Bucur continuă seria, proba-bil sub titlul generic „Perpessicius”, spre a da și istori-riei literare un tezaur simi-lar colecției Hurmuzaki la care au lucrat cele mai lu-minate minți ale istoriogra-fiei politice, sub girul citor-ului. Așadar, tomul al VII-lea va însuma activita-tea teatrală — fragmente dra-matic, cronici, traduceri etc. pentru prima dată tipărită unitar. Poate după această restituire integrală exegezele vor stărui asupra vastelor proiecte eminesciene de dra-me în versuri, căutînd sub-stanța lor romantică nu nu-mai pentru o încadrare loc-ală, ci chiar europeană. Emi-nescu în dramaturgia roman-

tică — iată un subiect fasci-nant.

Tot despre Emi-nescu. Sînt ri-sipite prin pu-blicații greu accesibile (bună-oară buletinul „Mihai Emi-nescu”) contribuțiile docu-mentare ale unor harnici eminescologi la precizarea le-găturilor poetului cu teatrul. În special Bogdan-Duică, Lecca Morariu, D. Murărașu, Th. Bălan și Perpessicius au comunicat date prețioase care pot întregi sumarul unui vo-lum consistent și edificator pentru rolul teatrului în for-marea personalității emines-ciene. Multe dintre comuni-cări sînt veritabile secțiuni de istorie teatrală, despuieri de arhive revelatoare. Pribegile genialului poet cu actorii, po-pasul la Teatrul Național, chiar scrisul vor apărea după lectura unui asemenea volum drept semne sigure ale unei alese vocații de om de tea-tru.

O specie dramatică vitregită: feeria. Știm, e riscant să amintim virtuțile feeriei, fără să nu primim replica

ironiei din partea practican-ților de gimnastică suedeză în repertoriul clasic. Dar fe-eria n-are nimic desuet și, fără glumă, e mai dificilă scenic decît piesele lui A. Mil-ler. În majoritate versificate, ele prilejuiesc un examen ac-toricesc greu, căci rostirea versului amplu, mișcarea în costum arhaic, lupta cu spa-da sînt puncte moarte în evoluția tinerelor cadre. Apoi teatralitatea feeriilor este cu-ceritoare, iar poezia atinge uneori accente sublime. Avem o producție bogată, cu tradi-ție și mari succese actoricești. Înșir-te mărgărite de V. Ești-miu, Rodia de aur, Fata din dafin, Tinerete fără bătrînețe de Adrian Maniu și colabo-ratorii, Trandafirii roșii de Zaharia Bîrsan etc. pot figura cu cîinste în repertorii pen-tru încîntarea profană și ar-tistică a tuturor, căci toți pu-tem deveni copii la teatru spre lauda unei purități de-finitorii.

Ionuț Niculescu